

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Zombori Ügyvédi Iroda (**felperes jogi képviselőjének címe**; ügyintéző: dr. Zombori Zoltán ügyvéd) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperes által a Fischer és Molnár Ügyvédi Iroda (**I. rendű alperes jogi képviselőjének címe**; ügyintéző: dr. Molnár Zsolt ügyvéd) által képviselt **I. rendű alperes neve** (1105 Budapest, Cserkesz u. 46.) I.r. és a Sárvári Ügyvédi Iroda (**II. rendű alperes jogi képviselőjének címe**; ügyintéző: dr. Sárvári Nóra ügyvéd) által képviselt **II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe)** II.r. alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. április 26. napján kelt 30.G. 40.122/2005/9. számú ítélete ellen a felperes 10. számú fellebbezése folytán a 2007. november 8. napján tartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és megállapítja, hogy az I.r. és II. r. alperes között, a **Bankkal** szemben érvényesített 763.839.813 Ft kártérítési követelés átruházására irányuló, 2003. december 15. napján aláírt megállapodásban rögzített engedményezés nem jött létre.

Kötelezi az I. r. és II. r. alperest, hogy fizessenek meg a felperesnek egyetemlegesen 15 napon belül 2.000.000 Ft (kettőmillió forint) első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A jelen per I.r. alperese, az **szerződő fél** és a **Bank**. 1993. július 23-án ún. „hármass megállapodás”-t kötött 5 db, Budapest, III. kerületben lévő ingatlan hasznosítására (**Projekt**), mert az **szerződő fél** a bankkölcsön tartozásának rendezése érdekében át kívánta ruházni az ingatlanokat a **Bank**. részére. Ezért tulajdonosi jogainak gyakorlását átengedte a számára. A megállapodásban az I.r. alperes vállalta, hogy elkészítteti a terület rendezési terveit, közművesít, építési telkeket alakít ki és azokat értékesíti. A szövetkezet és a bank e tevékenység tűrésére valamint az azt elősegítő jognyilatkozatok megtételére vállalt kötelezettséget. A bevételek felosztásáról is megállapodtak a szerződő felek. 1995. április 27-én kelt határozatával a földhivatal bejegyezte a **Bank**. tulajdonjogát az ingatlanokra, aki 1997-ben közölte az I.r. alperessel, hogy a megállapodást megszünteti. Az ingatlanokat 1997. decemberében belterületbe vonták. 1999. április 6-án **tulajdonos 1** az ingatlanokat megvásárolta a **Bank**.-tól és ezeket jelen per felperesének vagyonába apportálta.

Az 1995. október 16-án kelt szerződésükben a II.r. alperes átadta I.r. alperesnek a belkereskedelmi tevékenységét a belföldi kizárólagos értékesítési joggal együtt. Ezt a szerződést az alperesek 1997. augusztus 6-án módosították, és ezen megállapodás 10. pontjában megállapodtak abban is, hogy amennyiben fentiek miatt a bankkal 1997. augusztus 31-ig megállapodni nem tudnak, a **I. rendű alperes**. ...pert indít a **Bank** ellen és ... érvényesíti tulajdoni igényeit. Amennyiben ... a tulajdonjog érvényesítése akadályba ütközik, úgy a **I. rendű alperes**. pénzbeli megtérítési igénnyel lép majd fel a **Bank**-vel szemben. A felek megállapodnak abban is, hogy e nem várt esetre a **I. rendű alperes**. a további pervitelt már most engedményezi az **II. rendű alperes**.-nek." (II. rendű alperes).

Miután a megállapodás nem jött létre, az I.r. alperes pert indított a jelen per felperese, **tulajdonos 1** és a **Bank**. ellen és kérte annak megállapítását, hogy az ingatlanok tulajdonjogát 60%-ban megszerezte. Az említett kereseti kérelem aseptalansága esetére kártérítés megfizetésére kérte kötelezni a **Bank**-t. Az első kereseti kérelmet a Fővárosi Bíróság 2.G. 75.174/2001/3. számú jogerős részítélettel elutasította, és a bíróság összesen 10 millió Ft első- és másodfokú perkölttség megfizetésére kötelezte jelen per I.r. alperesét a jelen per felperese javára. A **Bank**.-vel szemben fennálló másodlagos kereseti kérelem, a kártérítési per folyamatban van.

Az I.r. alperes a Fővárosi Bíróság előtt 2.G. 75.174/2001 számon folyamatban lévő perben a **Bank**.-vel szemben előterjesztett 763.839.813 Ft kártérítési követelését 2003. december 15-én kelt engedményezési megállapodással a II.r. alperesre engedményezte. A szerződésben a felek a vételárról az alábbiak szerint rendelkeztek: „A felek megállapodnak abban, hogy az engedményezés ellenértékét a közöttük fennálló, üzleti titoknak minősülő el(fel)számolási viszonyra tekintettel és annak függvényében külön megállapodás keretében határozzák meg.”

A Fővárosi Bíróság 2005. január 5-i kezdő időponttal elrendelte az I.r. alperes felszámolását a felperes kérelmére, mert a fenti részítéletben megítélt 10 millió Ft-ot nem fizette meg. A felperes a hitelezői igényét a felszámolásban bejelentette, a felszámoló azt nyilvántartásba vette.

A felperes keresetében - mint az I.r. alperes nyilvántartásba vett hitelezője - kérte a Ptk. 205.§, 330.§ (2) bekezdése alapján megállapítani, hogy a 2003. december 15.-én kelt engedményezési szerződés nem jött létre, mert az nem tartalmazza az ellenérték összegét (BH.2004.146). Hangsúlyozta, hogy az adásvételi szerződés lényeges eleme a vételár meghatározása, amely csak pénzben történhet. Álláspontja szerint, amennyiben a szerződés több okiratba foglaltan jön létre, akkor is ki kell tűnnie a vételárnak az okiratokból.

Másodlagos kereseti kérelmében kérte megállapítani, hogy a szerződés semmis, mert jóerkölcsbe ütközik, mivel az alperesek tudták, hogy a követelés átruházásával a felperes javára megítélt perköltség kielégítési alapját elvonják.

A felperes harmadlagosan az engedményezési szerződés felperessel szembeni hatálytalanságának megállapítását kérte a Ptk. 203.§ (1)-(2) bekezdése alapján. Álláspontja szerint **tag1 tag2, tag3 és tag4** együttesen mindkét alperesi társaságban a szavazatok jóval több mint 50%-val rendelkeztek 2003-ban, a tulajdoni arányuk az I.r. alperes esetében megközelítően 70%, a II.r. alperes esetében több mint 80%-os mértékű volt. Együttesen mindkét cég tevékenységére közvetlen befolyással bírtak és ez kimeríti a Ptk. 285/B.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti összefonódás tényállását.

2006. március 6-án kelt - a bírósághoz írt beadványában - a harmadlagos kereseti kérelmét a Cstv. 40.§ (1) bekezdésére alapította hivatkozva arra, hogy I.r. alperes, vagyonának egy részét, így a kártérítési követelést is ingyenesen elidegenítette, ezzel kijátszotta a hitelezőket, közöttük őt is és tovább csökkentette az I.r. alperes vagyonát [a)-c) pont].

Előadta, hogy I.r. alperes gazdasági helyzete a 2002. december 31-i mérlegadatok szerint kifejezetten jó volt, a 12 M Ft törzstőkéjű cég saját tőkéje 537 M Ft volt. Ezt követően I.r. alperesi cég a 2003-as évben gyakorlatilag teljes kiürült; a II.r. alperesi cégben, valamint a Kft-ben lévő részesedéseit cégcsoporton belül átruházta és ugyanezt tette a nála képződött eredménytartalékkal is. Saját tőkéje 9 M Ft-ra csökkent.

Az I.r. alperes a kereset elutasítását kérte.

A II.r. alperes érdemi ellenkérelmében szintén a kereset elutasítását kérte.

Álláspontja szerint a felperesnek nincs perbeli legitimációja, mivel nem szerződést kötő fél.

Érdemi védekezésében kifejtette, hogy az engedményezésnek nem elengedhetetlen feltétele az ellenérték meghatározása.

Hangsúlyozta, hogy a 2003. december 15.-én kelt engedményezési szerződés csupán a perbeli jogutódlás céljából jött létre, az engedményezés valós tartalmát nem rögzíti csupán utal a felek közötti üzleti titoknak minősülő elszámolási

viszonyra. Maga az engedményezés nem ezen okiratból ered, hiszen a felek jóval korábban megállapodtak az engedményezésben. Hangsúlyozta, hogy az engedményezési szerződés az 1997. augusztus 6-án kelt megállapodás 10. pontjában jött létre, ahol az I.r. alperes a **Bank**-vel kapcsolatos „pervitelt engedményezte” a II.r. alperesre felfüggesztő feltétellel, arra az esetre, ha a **Projekt**tel kapcsolatban nem tudnának megállapodni. Ez a szerződési rendelkezés tekintendő engedményezésnek, amely visszerhesen történt. Az ellenérték abban állt, hogy II.r. alperes teremtette meg az I.r. alperes működésének anyagi feltételeit. Nem tartotta lényegesnek, hogy a szolgáltatáshoz és ellenszolgáltatáshoz a felek forintösszeget nem rendeltek. Az engedményezett követelés vitatott, ezért az alperesek nem voltak abban a helyzetben, hogy a pénzbeli ellenértéket is pontosan megjelöljék.

Kifejtette, hogy az alperesek összefonódása sem állapítható meg, mert az alperesek nem egyetlen személy befolyása alatt működtek, a felperes a különböző személyek tulajdonában álló tulajdoni hányadokat helytelenül összegezte a befolyás mértékének megállapítása során.

A felperes a 2006. március 6-án kelt beadványában az engedményezés létrejöttének időpontjával kapcsolatosan hangsúlyozta, hogy az, 2003. december 15-én, egy héttel azt követően jött létre, hogy a Legfelsőbb Bíróság, mint felülvizsgálati bíróság a tulajdonjogi kérdésben hozott részítélettel szemben benyújtott I.r. alperesi felülvizsgálati kérelmet elutasította.

Kifejtette, hogy az 1997. augusztus 6-i megállapodásban az engedményezéssel összefüggésben megfogalmazott alperesi nyilatkozatot legfeljebb előzetes szándékkifejtésnek lehet tekinteni, mert azokhoz semmiféle joghatás nem kapcsolódott és nem is kapcsolódhatott. A magyar jogrendszer a perbizományt, mint jogintézményt nem ismeri, ezért törvényi felhatalmazás hiányában nincs törvényi legitimációja annak, aki saját nevében más jogát kívánja perben érvényesíteni. Az ellenértékkel kapcsolatos alperesi álláspontra kifejtette, hogy az 1997. augusztus 6-án létrejött szerződés alapján ténylegesen nem kerülhetett sor a **Projekt** finanszírozására, mert a szerződés aláírását követően gyakorlatilag azonnal megszűnt a „hármass szerződés”. Ezt követően már csak a peres eljárással kapcsolatos költségek terhelték a projektet.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és perköltség megfizetésére kötelezte. Határozatát indokolva, a 2003. december 15-én kelt engedményezési szerződés vételár meghatározása hiányával kapcsolatosan osztotta az alperesek álláspontját, mely szerint a vételár is rögzítésre került a szerződésben, hiszen a külön megállapodás is szerződésnek minősül. Ezt követően megállapította, hogy az engedményezési szerződést az alperesek 1997. augusztus 6. napján kötötték meg. Az elsőfokú bíróság nem találta megállapíthatónak a szerződés semmisségét a jóerkölcsbe ütközésre tekintettel, mert önmagában a felperesi keresetlevélben írt állítólagos összefonódás alapján nem állapítható meg, hogy az engedményezés jóerkölcsbe ütközik, az szembe megy a társadalom értékítéletével.

Alaplatannak tartotta a felperes keresetét a fedezetelvonó jelleg megállapítása miatt is, mert álláspontja szerint az üzleti titokként kezelt külön melléklet tartalmazza az engedményezés ellenértékét.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és kereseti kérelmének megfelelő helyt adást. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság azt a szerződési rendelkezést, mely szerint az ellenértéket üzleti titoknak minősítették a felek és kijelentették, hogy azt külön megállapodás keretében rögzítik, a vételár megállapításának tekintette. Ez álláspontja szerint azt jelentené, hogy bárki következmények nélkül vonhatja el a hitelezői elől a fedezetet, elegendő annyit mondania, hogy a fedezetelvonás körülményei üzleti titkot képeznek és máris mentesül minden jogkövetkezmény alól. Kifejtette, hogy az alperesek üzleti könyveiben az engedményezés ténye, annak ellenértéke az engedményezést követően nem szerepel.

Hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint megfordult a bizonyítási teher és a alpereseknek kellene azt bizonyítaniuk, hogy az engedményezési szerződés megfelelő ellenérték kikötésével a valóságban létrejött és teljesült, annak ellenére, hogy könyvekben ezt egyetlen alkalommal sem tüntették fel.

Az I.r. alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A II.r. alperes fellebbezési ellenkérelmeiben szintén az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a vételár pontos meghatározása nem tekinthető az ügylet lényegi feltételének, a követelés anélkül is átszáll az engedményesre, mivel az engedményezés absztrakt jogügylet, vagyis a felek a követelést érvényesen átruházzhatják anélkül, hogy ügyleti céljukat harmadik személyek számára világosság tennék. Érdemben kifejtette, hogy a számviteli törvény értelmében bizonytalan vagy vitatott követelést nem lehet a követelések között feltüntetni és tilos a mérlegben szerepeltetni.

Előadta, hogy a 2003. évi megállapodásban hivatkozott külön megállapodások, az általa már csatolt 1995. évi szerződés, az 1997. évi szerződésmódosítás és a 2002. évi igazgatótanácsi ülésről felvett jegyzőkönyv.

A Fővárosi Ítéltábla a rendelkezésre álló iratokból megállapítja, hogy a II.r. alperes által csatolt igazgatósági ülésről szóló jegyzőkönyv, a **II. rendű alperes**. 2002 december 6.-án tartott igazgatósági ülésről készült, ahol az igazgatóság tagjai voltak jelen. A 4. napirendi pont: a perengedményezésről történő megállapodás kötése volt a **I. rendű alperes**-vel. E napirend keretében az igazgatóság tárgyalta az engedményezésről, amely - a jegyzőkönyv szerint - akkor következik be, ha a Fővárosi Bíróság I.r. alperes tulajdoni igényét elutasító részítélete jogerőre emelkedik, „melyet azonban a felek akkor külön okiratban is megerősítenek majd”. Az „IT elrendeli azt is, hogy a **I. rendű alperes - Bank**. per engedményezésének ténye külön megállapodásban szerepeljen”.

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

A Ptk. 234.§ alapján a semmis szerződés érvénytelenségének megállapítására bárki határidő nélkül hivatkozhat, de a bírói gyakorlat az érdekelt fél keresetindítási jogát is elismeri.

A felperes igazolta, hogy a felszámolás alatt álló I.r. alperes nyilvántartásba vett hitelezője, ezért annak megállapításához, hogy a követelése esetleges kielégítési alapját elvonó szerződés nem jött létre, jogos érdeke fűződhet, mivel ez esetben a követelés visszakerülne a felszámolási vagyongba, hitelezői igénye kielégítési alapját szolgálhatná. Erre figyelemmel a felperesnek van perlési jogosultsága.

Érdemben a Fővárosi Ítéltáblának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a 2003. december 15-én kelt engedményezési szerződés létrejött-e vagy sem, a szerződési szolgáltatás ellenértékét mikor és hogyan kell meghatározni.

A Ptk. 330.§ (2) bekezdése értelmében az ellenérték fejében való engedményezésre az adásvétel szabályait kell alkalmazni. A Ptk. 365.§-ban szabályozott adásvételi szerződés lényeges eleme a feleknek, a szerződés tárgyának, a vételárnak, valamint az átruházásra irányuló szándéknak a megjelölése, kinyilvánítása; bármelyik hiánya esetén a szerződés nem jön létre. A vételárat a szerződésben egzakt módon, úgy kell meghatározni, hogy a megjelölés alapján a vételár összege kiszámítható vagy egyébként megállapítható legyen.

A Legfelsőbb Bíróság XXV. számú Polgári Elvi Döntése irányt mutat tekintetben is, hogy valamely szerződés létrejön akkor is, ha nem egyetlen okirat tartalmazza a szerződő felek nyilatkozatát. Ekkor a szerződést az okiratok együttes tartalma hozza létre. Természetesen ebben az esetben is szükséges a szerződés valamennyi lényeges elemének rögzítése. Az okiratokból egyértelműen ki kell tűnni, hogy azok összetartoznak, egy szerződést alkotnak.

Valamely szerződés csak akkor jön létre, ha valamennyi lényeges elemében megállapodnak a felek.

A Fővárosi Ítéltábla nem osztja az elsőfokú bíróság álláspontját abban a kérdésben, hogy a vételár oly módon történő megjelölése, mely szerint azt külön megállapodás keretében rögzítik, a vételárban való megállapodást jelenti, és a szerződés létrejöttét eredményezi. Önmagában a külön megállapodásra hivatkozás vételárban történő megállapodásnak nem tekinthető.

Mivel a per alapjául szolgáló szerződés arra hivatkozik, hogy egyik lényeges tartalmi elemét más szerződés tartalmazza, ez arra utal, hogy maga a szerződés két okiratban foglalva jött létre, és csak a két okiratot együttesen vizsgálva értelmezhető a szerződés. A szerződés valamennyi lényeges elemében történő megállapodásnak csak a szerződések együttese tekinthető, ezért vizsgálni kell mindkét okiratot.

Az alperesek által 2003. december 15. napján kötött - és a perrel megtámadott - engedményezési szerződés nem tartalmaz vételárat, ehelyett azt rögzíti, hogy a felek a vételárat üzleti titoknak tekintik, melyet külön okirat tartalmaz.

A II.r. alperes állította, hogy ellenérték fejében szerezte meg a követelést, azonban a 2003. december 15. napján kötött engedményezési szerződéshez kapcsolódó, vételárat tartalmazó okiratot nem tudott felmutatni. Ezzel szemben azzal védekezett, hogy a 2003. december 15. napján kelt okirat csupán a bíróság felé hivatott deklarálni az engedményezés tényét, az engedményezés valójában az 1997. augusztus 6-án kelt szerződésmódosítás 10. pontjában jött létre az alperesek között. Állította, hogy 1997-ben az engedményezés ellenérték fejében történt, és az ellenérték abban állt, hogy II.r. alperes teremtette meg az I.r. alperes működésének anyagi feltételeit. Azt viszont elismerte, hogy az 1997. augusztus 6-án kelt szerződésben összegben pontosan meghatározott vételár nem került kikötésre. Kijelentette, hogy „a pontos vételárat most munkálja ki a II.r. alperes”.

A 2002. decemberi igazgatósági jegyzőkönyv ugyanakkor a II.r alperes belső iratának tekintendő, azt maga a II.r alperes sem tekintette engedményezési szerződésnek, csak az engedményezés megerősítésének. Az a tény, hogy II.r. alperes igazgatóságának tagjai - akik tulajdoni részesedéssel bírtak mindkét alperesi társaságban - a per engedményezéséről tárgyaltak, csupán azt jelenti, hogy a cégcsoportban felmerült az engedményezés szándéka.

A perben rendelkezésre álló és II. rendű alperes által hivatkozott okiratokat megvizsgálva, összevetve az alábbiak állapíthatók meg.

A 2003. december 15-én kelt engedményezési szerződésből kitűnik a felek személye, a szerződés tárgya és az átruházásra irányuló szándék kinyilvánítás. Azonban a vételár meghatározására nem került sor, a szerződő felek csupán azt rögzítették, hogy a vételárat külön okiratban rendezik. Az alperesek a perben vételárat tartalmazó okiratot nem tudtak felmutatni.

A II.r. alperes által becsatolt, 1997. augusztus 6-án kötött megállapodás általa hivatkozott 10. pontja nem tekinthető engedményezésnek, mert a felek az adott okiratban nem követelést engedményeztek, hanem I.r. alperes csupán „pervitelt” engedményezett II.r. alperes javára, ezen túlmenően a szerződés nem tartalmaz egzaktul meghatározott, pénzben kifejezhető vételár kikötést, még vételárra utalást sem.

A 1997. augusztus 6-án kötött megállapodás nem tekinthető a 2003. december 15-én kelt engedményezési szerződéshez kapcsolódó vételár kikötésének sem az alábbiak miatt: az egyik szerződésben sincs semmiféle utalás a másik szerződésre - vagyis a két szerződés együvé tartozása nem tűnik ki a szerződésekből; ezen túlmenően maga az 1997-ben kelt megállapodás nem tartalmaz egzaktul meghatározott, pénzben kifejezhető vételár kikötést, még vételárra utalás sincs benne; külön utalás nélkül nem lehet a 6 évvel korábbi „vételár kikötést” a 2003-ban kelt szerződés részének tekinteni, különös tekintettel arra is, hogy maga az engedményezési megállapodás sem hivatkozik arra, hogy korábban már az ellenérték megállapításra került.

Mivel önmagában a külön megállapodásra hivatkozás vételárban történő megállapodásnak nem tekinthető, abban az esetben, ha a kereset a szerződés semmisségének, - vételár hiányában - nem létezésének történő megállapítása iránt került előterjesztésre, a vételárban történő megállapodás tényét, és annak mértékét szerződési kikötés hiányában az alperesnek kell bizonyítania, aki állítja, hogy ellenérték fejében történt az engedményezés. Az elsőfokú bíróság nem oktatta ki erre a feleket, azonban ez a tény a perben nem minősül hatályon kívül helyezésre okot adó lényeges eljárási szabálysértésnek, mert a II.r alperes kioktatás nélkül is nyilatkozott a vételárral kapcsolatosan. Elismerte a 2003. évi szerződés tekintetében a vételár-kikötés hiányát utalva az 1997. évi szerződésre, de e vonatkozásban azt nyilatkozta, hogy a vételár „most van kimunkálás alatt”. A szerződésnek üzleti titokra hivatkozó kitétele is súlytalan a perben, mert a II.r. alperes maga állította, hogy a 2003. évi szerződéshez tartozó konkrét vételárat tartalmazó külön megállapodás nem jött létre.

Az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy az engedményezés absztrakt jogügylet jellege miatt a vételár nem lényeges eleme a szerződésnek. Az engedményezés absztrakt jellege kizárólag azt jelenti, hogy az jogcímtől független juttatás. Az engedményező és az engedményes közötti jogcímnek csak az egymás közötti viszonyukban van jelentősége, a kötelezett erre a jogcímre tekintet nélkül kerül az engedménnyessel jogviszonyba, amennyiben az engedményezés jogszerűen megtörténik.

Az alperesek, sőt maga az engedményezési szerződés is állította, hogy az engedményezés ellenérték fejében történt, így módon a vételár lényeges eleme a szerződésnek, a szerződés absztrakt jellege így módon nem teszi lényegtelen elemmé a vételárat.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a 2003. december 15-én kelt engedményezési szerződés nem jött létre lényeges eleme, a vételárban való megállapodás hiányában.

Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a 253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a felperes elsődleges keresetének helyt adott, erre tekintettel a további kereseti kérelmeket, azok jogcímeit nem vizsgálta, mert perdöntő jelentőségük nem volt.

A Pp. 77.§, 78.§ alapján kötelezte egyetemlegesen a pervesztes alpereseket a felperes által lerótt első és másodfokú bírósági illeték és a felperes jogi képviselője (áfát is tartalmazó) munkadíjának megfizetésére, melynek mértékét a Pp. 79.§ alapján - figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (3)-(5) bekezdésében foglaltakra is - mérlegeléssel állapította meg.

Budapest, 2007. november 8.

Botka Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

. Csányi Terézia Katalin s.k.
s.k.

előadó bíró

dr. Volein Anna

bíró

A kiadmány hiteléül: